

ಒಂದು ಹಿನ್ನೋಟ

ನಾವು ಈಗ ೨೦ನೆ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಮಾನವ ನಾಗರಿಕತೆಯ ವಿಕಾಸದ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಘಟ್ಟವನ್ನು ತಲುಪಿ, ಈಗ ಹೊಸದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹದೊಂದಿಗೆ; ಮುಂದಿನ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳ ಆಶಾಪೂರ್ಣ ನಿರೀಕ್ಷೆಯೊಂದಿಗೆ; ವಿಜ್ಞಾನ ತಾಂತ್ರಿಕತೆಗಳ ನವನವೋದ್ವೇಷಣೆಗಳ ಪ್ರತೀಕ್ಷೆಯೊಂದಿಗೆ; ಮಹಾಪ್ರಲಯದ ಭೀಕರದೃಶ್ಯದ ಕಲ್ಪನೆಯೊಂದಿಗೆ; ಮಹಾಯುದ್ಧಗಳು, ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ, ದಾರುಣ ರೋಗರುಜಿನಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಉಂಟಾಗಬಹುದಾದ ಅನಾಹುತದ ಭೀತಿಯೊಡನೆ; ಪರಿಸರ ಮಾಲಿನ್ಯ, ಪ್ರಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತಿನ ವಿನಾಶ ಇವುಗಳ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಮಾನವಕುಲವೇ ಅಂತ್ಯಗೊಳ್ಳುವುದೆಂಬ ಕಾತರತೆಯೊಡನೆ - ಹೀಗೆ ಆಶಾವಾದ ನಿರಾಶಾವಾದಗಳ ಮಿಶ್ರ ಭಾವನೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಸ ಶತಮಾನದ ಮಹಾದ್ವಾರವನ್ನು ದಾಟುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ನಾಗರಿಕತೆಯ ಮುನ್ನಡೆ

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡುವುದು ಉಚಿತ ವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಇತಿಹಾಸದ ಒಂದು ಪಕ್ಷಿಹೋಟವು ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಅಸಂಖ್ಯ ಯುದ್ಧ ಹೋರಾಟಗಳ ಸಮರಾಂಗಣದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ; ಸಂಪತ್ತು-ವಿಪತ್ತು, ಸಾವು-ನೋವು, ಸುಖ-ದುಃಖಾದಿ ಹೊವು-ಮುಳ್ಳುಗಳ

**ಮಾನವಜನಾಂಗ
ಆಶಾವಾದ ನಿರಾಶಾವಾದಗಳ
ಮಿಶ್ರಭಾವನೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಸ
ಶತಮಾನದ ಮಹಾದ್ವಾರವನ್ನು
ದಾಟುತ್ತಿದೆ.**

ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ; ಬಡತನ, ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ, ವಿಲಾಪ,ವಿಲಾಸ ಮುಂತಾದ ವೈಪರೀತ್ಯಗಳ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ; ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಾಗರಿಕತೆಗಳ ಉದಯಾಸ್ತಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತ; ರಾಕ್ಷಸೀಕೃತ್ಯಗಳ ರುದ್ರನರ್ತನವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ; ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಗಳ ಹೃದಯಂಗಮ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ತಲೆದೂಗುತ್ತ; ಮಹಾಪುರುಷರ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆನಂದಿಸುತ್ತ; ಪಾಶವಿ ಮನೋಭಾವದ, ಪಾಪಾಣ ಹೃದಯದ ಕ್ರೂರ ಕರ್ಕಶ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ತತ್ತರಿಸುತ್ತ; ಒಮ್ಮೆ ವೈಭವದ ಉನ್ನತ ಶಿಖರಕ್ಕೇರುತ್ತ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅಧಃಪತನದ ಪಾತಾಳಕ್ಕಿಳಿಯುತ್ತ, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲಗಣನೆಗೆ ನಿಲುಕದ ಬಹು ಪುರಾತನ ಕಾಲದ ಆದಿಮಾನವನ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಆಧುನಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯವರೆಗೆ ಮಾನವನು ತನ್ನ ಮಹಾಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವನು.

ಆದಿಮಾನವನು ಪ್ರಾಣಿಗಳಂತೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಮಾಂಸಭಕ್ಷಣದಿಂದಲೂ, ಗೆಡ್ಡೆ ಗೆಣಸುಗಳಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ರಕ್ಷಣೆ ಇರಲಿಲ್ಲ, ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಮರಣದ ಭಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಹಾರವನ್ನು ಅರಸುವುದರ ಕಡೆಗೇ ಅವನ ಗಮನವೆಲ್ಲ. ಅವನು ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದರೂ ಊಟದ ಸವಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲಾರದವನಾಗಿದ್ದ. ಕಾಡಿನ ಗಿಡಮರಗಳ, ಪರ್ವತ ಶ್ರೇಣಿಗಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾರದವನಾಗಿದ್ದ. ಹೂವಿನ ಸುಗಂಧದ ಅರಿವೇ ಅವನಿಗೆ ಇದ್ದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರಿಯಸುಖವಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಆನಂದವನ್ನು ಕಾಣುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನ ಪೂರ್ಣ ಕಾಲ ಶಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲ ತನ್ನ ದೇಹರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಪೋಷಣೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅವನ ಜೀವನ ಕೇವಲ ಅನ್ನಮಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಮಯ ಕೋಶಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು.

ಕ್ರಮೇಣ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಯಿತು. ಮಾನವನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಲಿತನು. ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆದು ಅವನ್ನು ಶೇಖರಿಸಿಡುವುದನ್ನು ಕಲಿತನು. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದನು. ಕ್ರಮೇಣ ಕುಟುಂಬಜೀವನ, ಸಮಾಜಜೀವನ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಪರಸ್ಪರ ರಕ್ಷಣೆ ಸಹಕಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾನವನ ಜೀವನಮಟ್ಟ ಉತ್ತಮ ವಾಗತೊಡಗಿತು. ಬಹುಶಃ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವನು ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನೂ ಕಲಿತಿರಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ಭಾವವಿನಿಮಯವು ಸುಲಭವಾದುದರಿಂದ ಮಾನವೀಯ ಸಂಬಂಧಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿದವು. ಪತಿ-ಪತ್ನಿ, ತಂದೆ-ತಾಯಿ, ಪಿತಾ-ಪುತ್ರ ಮುಂತಾದ ಸಾಂಬಂಧಿಕ ಸುಖವನ್ನು ಮಾನವನು ಸವಿಯತೊಡಗಿದ. ದೇಹರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಪೋಷಣೆಗಳ ಕಡೆಗಿನ ಗಮನ ಈಗ ಕಡಿಮೆಯಾದುದರಿಂದ ಅವನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸುಖವನ್ನು ಕಾಣತೊಡಗಿದ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸೌಂದರ್ಯದ ಕಡೆ ಅವನ ಗಮನ ಹರಿಯತೊಡಗಿತು. ಹಿಂದೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾವವನ್ನೂ ಕೆರಳಿಸಲು ಅಸಮರ್ಥವಾಗಿದ್ದ ಗಿರಿ ಕಾನನಗಳು, ನದಿ ಸರೋವರಗಳು, ಚಂದ್ರ ತಾರಗಳು ಅವನಲ್ಲಿ ಸೌಂದರ್ಯಭಾವವನ್ನು ಕೆರಳಿಸತೊಡಗಿದವು. ಇವುಗಳಿಂದ ಕ್ರಮೇಣ ಸಂಗೀತ, ಕಾವ್ಯ, ಕಲೆ ಮುಂತಾದವು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರತೊಡಗಿದವು.

ಮನೋವಿಕಾಸ

ಈಗ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲ ಕೆರಳತೊಡಗಿತು. ಅವನು ವಸ್ತುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನು, ಏಕೆ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸತೊಡಗಿದ. ಮಕ್ಕಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿ ಬೆಳೆದಕೂಡಲೆ ಕಂಡ ಕಂಡ ವಸ್ತು, ವೈಕ್ರಿ,

ಘಟನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸತೊಡಗುತ್ತವೆ. ಮಕ್ಕಳು ಶರೀರ ಪೋಷಣೆ ಮತ್ತು ರಕ್ತಗ್ನಗಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಹರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಗ ಬುದ್ಧಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನು ಈ ಹಂತವನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ಸಹಸ್ರಾರು ಅಥವಾ ಲಕ್ಷಾಂತರ ವರ್ಷಗಳು ಬೇಕಾದವು. ಈ ಕೌತುಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದ

ಜ್ಞಾನಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಜ್ಯೋತಿಶಾಸ್ತ್ರ, ವಿಜ್ಞಾನ, ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ಮುಂತಾದ ಜ್ಞಾನಶಾಖೆಗಳು ಉದಯವಾದವು. ಹೀಗೆ ಅವನ ಆಲೋಚನಾಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಸ್ತರಿಸತೊಡಗಿತು. ಮಾನವನು ತಾನು ಪಡೆದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸತೊಡಗಿದ ;

ಉತ್ತಮ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದ; ಒಳ್ಳೆಯ ಒಡವೆ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತೊಡಲುಪಕ್ರಮಿಸಿದ; ಕೃಷಿಯ ಉದ್ಯಮ ಉತ್ತಮ ಗೊಂಡಿತು; ಪೀಠೋಪಕರಣಗಳು, ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಪಾತ್ರೆ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸತೊಡಗಿದ. ಹೀಗೆ ತಾಂತ್ರಿಕತೆ ಬೆಳೆಯ ತೊಡಗಿತು, ಮಾನವನ ಕರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಸ್ತಾರವಾಗತೊಡಗಿತು.

ಸೌಂದರ್ಯಾನುಭವ, ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಾನುಭವ ಇವು ಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಾವ್ಯಕಲೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಬೆಳೆದು ಮಾನವನ ಭಾವನಾ ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಸ್ತಾರವಾಯಿತು; ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆ ಮತ್ತು ವಿವಿಧ ಜ್ಞಾನಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಆಲೋಚನಾಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಸ್ತಾರವಾಯಿತು; ಮತ್ತು ಈ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ ಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಜೀವನದೊಂದಿಗೆ ಕಾರ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನದೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಇಚ್ಛಾಕ್ಷೇತ್ರವು ವಿಸ್ತಾರವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಅನ್ನಮಯ, ಪ್ರಾಣಮಯ ಕೋಶದ ಹಂತದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಾನವನು ಈಗ ಮನೋಮಯ ಕೋಶದ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪಿದನು.

ಧರ್ಮವಿಕಾಸ

ಮಾನವನು ವಿಕಾಸವಾದಂತೆಲ್ಲ ಅವನ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾವನೆಯೂ ವಿಕಾಸಹೊಂದುತ್ತದೆಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವ ಅಂಶ ದೇವತಾರ್ಚನೆ. ಮಾನವನು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು, ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಅರಿಯಲು ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನನ್ನು ತಾನರಿತರಿತವಂತೆಯೇ, ಆ ಅರಿವಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆಯೇ ಅವನ ದೇವತಾ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ ಅವನ ಜೀವನ ಕೇವಲ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದಾಗ, ಕೇವಲ ಭೌತಿಕ ವಾಗಿದ್ದಾಗ, ಅವನು ಕಲ್ಲು, ಮರ ಮತ್ತು ಜಡ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅನಂತರ ಅವನ ಜೀವನವು ವಿಕಾಸಹೊಂದಿ ಅವನು ಮನೋಮಯ ಹಂತಕ್ಕೆ ಏರಿದ ಮೇಲೆ ಅವನ ದೇವತಾಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಬದಲಾವಣೆಯುಂಟಾಯಿತು. ದೇವತೆಗಳೂ ಮಾನವ ಸಂತಾಗತೊಡಗಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿಯೂ ಆಲೋಚನೆ, ಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಗಳು ಉಂಟಾದವು. ಅವರೂ ಮಾನವನಂತೆಯೇ ಸುಖ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸತೊಡಗಿದರು. ಅವರೂ ಕೋಪತಾಪಾದಿ ಭಾವಪರಿಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗತೊಡಗಿದರು. ಪ್ರೀತಿ ದಯೆ ಮುಂತಾದ

ಕಲ್ಯಾಣಗುಣ ಸಂಪನ್ನರಾದರು. ರಕ್ತ ಮಾಂಸಗಳನ್ನು ಭಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದೇವತೆಗಳು ಈಗ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಸುವಾಸನಾ ಭರಿತ ಗಂಧಧೂಪಾದಿಗಳನ್ನೂ ಸವಿಯತೊಡಗಿದರು; ಸುಂದರ ಪುಷ್ಪಮಾಲೆಗಳಿಂದ, ಆಭರಣಗಳಿಂದ, ವಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸ ಲ್ಪಟ್ಟರು ; ಸಂಗೀತ ನೃತ್ಯಾದಿ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಅನಂದಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಮಾನವನು

**ವಿಕಾಸವಾದಂತೆಲ್ಲ ಅವನ
ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾವನೆಯೂ ವಿಕಾಸ
ಹೊಂದುತ್ತದೆಂದು ಸ್ವಾಮಿ
ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.**

ಮಾನಸಿಕ ಹಂತದ ಮಾನವನ ಜೀವನ ಇತಿಹಾಸ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳು ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಈ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ಘಟನೆಗಳು, ಅನೇಕಾನೇಕ ದುರಂತಗಳು ಸಂಭವಿಸಿದವು. ಹಲವಾರು ಮಹಾಯುದ್ಧಗಳು ನಡೆದವು ; ಎಷ್ಟೋ ಸಾವಾಜ್ಯಗಳು ಉದಯಿಸಿ

ವೈಭವದಿಂದ ಮೆರೆದು ನಶಿಸಿಹೋದವು; ವಿವಿಧ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಜನ್ಮತಾಳಿ, ಮಾನವವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾದವು; ಎಷ್ಟೋ ಜನಾಂಗಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಹೇಳಹಸರಿಲ್ಲದಂತೆ ಅಳಿಸಿಹೋದವು ; ಅಸಂಖ್ಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಉತ್ಪಾತಗಳು, ರಾಜಕೀಯ ವಿಪ್ಲವಗಳು ನಡೆದುಹೋದವು ; ಮಹಾ ವಿಭೂತಿಪುರುಷರು ಉದಯಿಸಿ ಕಾಲದ ನಭೋಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಂತೆ ಬೆಳಗುತ್ತ ಇಂದಿಗೂ ಬೆಳಕನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತಿರುವರು ; ಅಸಂಖ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಕಲಾಕೃತಿಗಳು ಅಂದಿನ ಜನರ ಅದ್ಭುತ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಮೂಕ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಇಂದಿಗೂ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವವು ; ವಿಜ್ಞಾನ ತಾಂತ್ರಿಕತೆಗಳ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯಕರ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮಾನವನ ಅಪಾರ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಒಂದು ಪರಿಚಯವನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

ಇಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿ

ಆದರೂ ಮಾನವ ಜನಾಂಗವು ವಿಕಾಸದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದೇ ಅಥವಾ ಅವನತಿ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವುದೇ-ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ - ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಇಂದಿನ ಜಾಗತಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಅನೀತಿ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿವೆ, ಹಿಂಸಾಚಾರ ಅತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ, ಪರಮಾಣು ಯುದ್ಧದ ಭೀತಿಯ ಕಾರ್ಮೋಡ ಸುತ್ತಲೂ ಆವರಿಸುತ್ತಿದೆ, ಹಿಂದೆಂದೂ ಕೇಳಿರಿಯದ ಮಾನಸಿಕ ರೋಗಗಳಿಂದ ಮಾನವನು ನರಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಬೆಳಸುತ್ತ ಹೋಗಬಹುದು. ಅನೇಕ ಮೇಧಾವಿಗಳು ಇಂದಿನ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯ ಕರಾಳ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನಮಗೆ ನೀಡಿರುವರು. ಇದೆಲ್ಲದರಿಂದ ಮಾನವನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಣಿಸಹಜ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವನು, ಅವನಲ್ಲಿ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಕೃತ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಯುದ್ಧಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಮಾನವನು ಒಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರೂರಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆಯೂ, ನಮ್ಮ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ವರದಿಯಾಗದ, ಎಷ್ಟೋ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಕೃತ್ಯಗಳು, ಯುದ್ಧಗಳು ನಡೆದಿರಬಹುದು-ಆಗ ಈಗಿನಂತೆ ಸಮೂಹಪದ್ಧತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಯುದ್ಧ ಮತ್ತು ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಕೃತ್ಯಗಳು ವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ, ಆಧುನಿಕ

ತಾಂತ್ರಿಕತೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿರುವುದು. ಹಿಂದೆ ದೇಶ ದೇಶಗಳು, ಜನಾಂಗ ಜನಾಂಗಗಳು ದೂರವಿದ್ದುದರಿಂದ ಯುದ್ಧದ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಕಡಮೆಯಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನು ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರೂರಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಕ್ರೂರಿಯಾಗಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಕತ್ತಿ, ಈಟಿ, ಬಾಣ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ತಿವಿದು ತಿವಿದು ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ದೂರದಿಂದ ಒಂದು ಗುಂಡೇಟು ಸಾಕು. ಅಷ್ಟೇನೂ ಕ್ರೂರಿಯಲ್ಲದ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕೋಪ ಕೆರಳಿದರೂ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲನು.

ಇದೇ ವಾದವೂ ಅನೈತಿಕತೆಯ ವೃದ್ಧಿಗೂ (ವೃದ್ಧಿಸಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೆ) ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಕೃತ್ಯಗಳ ಮತ್ತು ಅನೈತಿಕತೆಯ ಆಧಿಕ್ಯ ಮಾನವನ ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಅನೀತಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಬದಲು ಅವನು ಹೆಚ್ಚು ನೀತಿವಂತನಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಮತ್ತು ಸೌಮ್ಯನೂ ಸುಸಂಸ್ಕೃತನೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ.

ಆತ್ಮಪ್ರಜ್ಞೆ

ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಿಕಾಸದ ಮುಂದಿನ ಹಂತ ವಿಜ್ಞಾನಮಯಕೋಶ. ಇದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತದೆ, ನಾನು ಅಥವಾ ಅಹಂಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದು. ವೇದಾಂತದಲ್ಲಿ ಜೀವಾತ್ಮವೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ಇದನ್ನೇ. ಅಂತಃಕರಣದ ಮೂಲಕ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುವ ಆತ್ಮನ ಬೆಳಕು ಈ ಅಹಂಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕೆರಳಿಸುತ್ತದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಭೌತಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಹಂತಕ್ಕೆ ಬದ್ಧನಾಗಿರುವಾಗ ಈ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಸುಪ್ತವಾಗಿ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಳಗಿನ ಹಂತದ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಲ್ಲ ತೀರಿದಮೇಲೆ ಈ ಅಹಂಪ್ರಜ್ಞೆಯು ತನ್ನ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅಹಂನ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ-ಅದಕ್ಕೆ ಆಹಾರವನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಶಂಸೆ, ಕೀರ್ತಿ, ಹೆಸರು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಾನ ಮಾನಗಳು ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅದರ ಆಹಾರ. ತೀರ ಕೆಳಗಿನ ಭೌತಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವವರಿಗೆ ಈ ಕೀರ್ತಿಕಾಮನೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದ ಆಗುಹೋಗುಗಳಲ್ಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಗ್ನರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ವಿಕಾಸದ ಮೇಲಿನ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪಿದವರಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಈಗ ಮಾನವ ಜನಾಂಗವೂ ಇದೇ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮನ್ನಣೆಗಾಗಿ ಜನರು ಹಾತೂರಿಯುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಏನೇನೂ ವಿಚಿತ್ರ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಸಾಹಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಗಿನ್ನೆಸ್ ಬುಕ್‌ನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹೆಸರು ಬರುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯದೊ ಕೆಟ್ಟದ್ದೊ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಚಿತ್ರ ಮತ್ತು ಹೆಸರು ಬಂದರೆ ಜನರ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಏನೇನೂ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಜೈಲಿಗೆ ಹೋದವರೇ ಈಗ ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ವೀರವ್ರತನಂತಹ ನರಹಂತಕನೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈಗ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿ ಮತ್ತು ಕುಖ್ಯಾತಿ

ಎಲ್ಲ ಒಂದೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಇದು ಅಹಂಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಥಮಾಂಕವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಬೆಳೆದು ಪ್ರೌಢ ವಾದಂತೆಲ್ಲ ತನ್ನನ್ನರಸುವ ಹಂಬಲವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಅರಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ, ತನ್ನ ನಿಜವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ನೆಲೆಯನ್ನು ತಲುಪಲು ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಾನೆ-ಪ್ರತಿಬಿಂಬದ ಮೂಲವಾದ ಬಿಂಬವನ್ನು ತಲುಪಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಆತ್ಮಾನೈಷಣೆ ವಿಜ್ಞಾನಮಯ ಕೋಶದ ಅನ್ವಯಾತ್ಮಕ ರೂಪ.

ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಆತ್ಮಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ

**ಅಂತಃಕರಣದ ಮೂಲಕ
ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುವ ಆತ್ಮನ
ಬೆಳಕು ಅಹಂ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು
ಕೆರಳಿಸುತ್ತದೆ... ಅಹಂನ ಹಸಿವು
ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆನಂದದಿಂದ
ಪೂರೈಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.**

ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅನೇಕ ಸಾಧನವಿಧಾನಗಳು ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಮನಶ್ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಆತ್ಮಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಅಭ್ಯಾಸದ ಮೂಲಕ ಮಾನಸಿಕ ರೋಗಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಒತ್ತಿಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವೈದ್ಯರೂ ಕೂಡ ಇದನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿ ಈಗ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಇತ್ತೀಚಿನವರೆಗೂ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವಿಜ್ಞಾನವು ಈಗ ವಿಷಯವು ಕಡೆ ಗಮನ ಹರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳು ಮಾನವನು ಈಗ ವಿಜ್ಞಾನಮಯ ಕೋಶದ ಮೇಲಿನ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪುತ್ತಿರುವನು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಸತ್ಯಯುಗ

ಮುಂದಿನದು ಆನಂದಮಯಕೋಶ. ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಆತ್ಮಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನೂ ಮೀರಿಹೋಗಿ ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸ್ವರೂಪದೊಡನೆ ಒಂದಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅಹಂನ ಹಸಿವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆನಂದದಿಂದ ಪೂರೈಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ನೈತಿಕ ಗುಣಗಳೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗುತ್ತವೆ. ಅವನ ಇಡೀ ಜೀವನವೇ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕವಾಗಿ ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಮಾಜವನ್ನೇ ಸತ್ಯಯುಗವೆಂದು ಕರೆಯುವುದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಆವಿರ್ಭಾವದೊಂದಿಗೆ ಸತ್ಯಯುಗವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತೆಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಂದೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಸತ್ಯಯುಗವು ಬರುವುದೆಂಬ ಆಶಾವಾದದೊಂದಿಗೆ ಈ ಹೊಸ ಶತಮಾನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸೋಣ.

